

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 2. 2024, sp. zn. 14 To 12/2024, ECLI:CZ:VSPH:2024:14.TO.12.2024.1

Číslo: 10/2025

Právní věta:

Doba, po kterou se na vyžádaného k vydání jinému než členskému státu Evropské unie hledí jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany, se podle § 101 odst. 6 písm. a) z. m. j. s. nezapočítává do nejvyšší přípustné doby trvání vydávací vazby ani poté, co bylo ustanovením § 3d odst. 3 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, po novele provedené zákonem č. 173/2023 Sb., umožněno vydat vyžádaného v této době takovému státu.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 08.02.2024

Spisová značka: 14 To 12/2024

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Azyl, Právní styk s cizinou

Předpisy: § 101 odst. 6 písm. a) z. m. j. s.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl stížnost vyžádaného P. O., alias A. A., P., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2024, sp. zn. Nt 401/2023.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Napadeným usnesením Městský soud v Praze podle § 101 odst. 3 z. m. j. s. zamítl žádost vyžádaného o propuštění z vydávací vazby.

2. V odůvodnění usnesení městský soud shrnul dosavadní průběh vydávacího řízení. Připomněl, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2023, sp. zn. Nt 401/2023, byl vyžádaný vzat do předběžné vazby. Usneseními městského soudu ze dne 25. 5. 2023, sp. zn. Nt 401/2023, Nt 410/2023 a Nt 411/2023, pravomocnými téhož dne, bylo rozhodnuto o přípustnosti vydání vyžádaného do Gruzie, Kazachstánu a USA. Dne 17. 7. 2023 vydal ministr spravedlnosti České republiky rozhodnutí č. j. MSP-1191/2022-MOT-T/48, jímž podle § 97 odst. 1, 2 a § 102 odst. 1 z. m. j. s. povolil vydání

vyžádaného k trestnímu stíhání do USA a zároveň nepovolil jeho vydání do Kazachstánu a Gruzie. Usnesením předsedy senátu Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2023, sp. zn. Nt 401/2023, byla předběžná vazba vyžádaného přeměněna na vazbu vydávací.

3. Dne 20. 7. 2023 byl městský soud informován ministerstvem spravedlnosti, že vyžádaný podal ústavní stížnost proti rozhodnutí ministra spravedlnosti, návrh na odklad vykonatelnosti tohoto rozhodnutí a žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla Ministerstvu vnitra České republiky doručena dne 18. 7. 2023. Usnesením Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2023, sp. zn. [IV. ÚS 1904/2023](#), byla odložena vykonatelnost rozhodnutí ministra spravedlnosti do vykonatelnosti rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti. Usnesením Ústavního soudu ze dne 5. 9. 2023, sp. zn. [IV. ÚS 1904/2023](#), byla ústavní stížnost vyžádaného proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 17. 7. 2023 odmítnuta. Dne 13. 9. 2023 obhájce vyžádaného informoval městský soud o podání návrhu na předběžné opatření podle čl. 39 jednacího řádu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Dne 20. 9. 2023 Ústavní soud rozhodnutím sp. zn. [IV. ÚS 1923/2023](#) odmítl ústavní stížnost vyžádaného proti jinému zásahu Police České republiky a Městského soudu v Praze. Dne 16. 10. 2023 vydalo Ministerstvo vnitra ČR rozhodnutí č. j. OAM-1000/LE/LE05-LE05-EX-2023, jímž žádost vyžádaného o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou zamítl. Dne 27. 12. 2023 Městský soud v Praze rozhodnutím č. j. 20 Az 24/2023-51 zamítl žalobu vyžádaného proti citovanému rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky.

4. Městský soud dále konstatoval, že předchozí žádost vyžádaného o propuštění z vydávací vazby byla zamítnuta usnesením městského soudu ze dne 26. 10. 2023. Stížnost vyžádaného proti uvedenému usnesení byla zamítnuta usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 11. 2023, sp. zn. 14 To 120/2023. Dne 4. 1. 2024 podal vyžádaný prostřednictvím svého obhájce další žádost o propuštění z vydávací vazby. Městský soud shrnul argumentaci, o kterou vyžádaný svoji žádost opřel. Vyžádaný odkázal na judikaturu Ústavního soudu a ESLP s tím, že podle ní je řízení o udělení mezinárodní ochrany překážkou realizace vydání. Zákonem č. 173/2023 Sb. bylo však s účinností od 1. 7. 2023 do zákona o azylu vloženo ustanovení § 3d odst. 3 písm. b), které v rozporu s výše uvedenou judikaturou umožňuje vydání žadatele o mezinárodní ochranu ještě před skončením řízení o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 3d odst. 3 písm. b) zákona o azylu nebrání vydání, nemůže podle vyžádaného toto řízení legitimně stavět maximální dobu trvání vydávací vazby ve smyslu § 101 odst. 6 písm. a) z. m. j. s., neboť by se jednalo o nepřiměřený zásah do základního práva vyžádaného na osobní svobodu. S ohledem na výše uvedené tak maximální přípustná doba trvání vydávací vazby uplynula dne 30. 11. 2023, neboť vazba vyžádaného byla na vazbu vydávací přeměněna dne 20. 7. 2023 a vykonatelnost rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání byla po dobu 41 dní odložena, a to usnesením Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2023, sp. zn. [IV. ÚS 1904/23](#). Vyžádaný má za to, že je ustanovení § 3d odst. 3 písm. b) zákona o azylu protiústavní. Avizoval, že současně s žádostí o propuštění z vydávací vazby podal k Ústavnímu soudu ústavní stížnost ve spojení s návrhem na zrušení tohoto ustanovení. Rozpor mezi právní úpravou zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních a zákona o azylu je třeba podle vyžádaného řešit výkladem, který musí být v souladu s účelem posuzovaných ustanovení a nesmí jít v pochybnostech k tíži základních práv subjektů těchto norem, a tedy ani vyžádaného. Nad rámec uvedeného vyžádaný požádal, aby s ohledem na pochybnosti o ústavnosti recentních ustanovení zákona o azylu zaujal městský soud zdrženlivý postoj a vyžádaného nevydal k trestnímu stíhání do USA, neboť takové vydání, které by bylo učiněno z nezákonné vazby, by bylo samo o sobě nezákonným. Vyžádaný uvedl, že nežádá o konání vazebního zasedání.

5. Městský soud citoval ustanovení § 101 odst. 1, 5 a 6 z. m. j. s., z jejichž znění dovodil, že vydávací vazba je po kladném rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání vazbou obligatorní, sloužící pro zajištění výkonu realizace vydání. Reagoval na námítky vyžádaného uplatněné v žádosti.

Zdůraznil, že základním právním předpisem, který upravuje proces vydávání osob, a na rozdíl od azylového zákona výslovně upravuje trvání vydávací vazby v extradičním řízení, je zákon o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Ten jednoznačně a bez dalšího stanoví, že do trvání vydávací vazby se nezapočítává doba, po kterou se na osobu, o jejíž vydání jde, hledí jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany, jak již bylo shora uvedeno. Na vyžádaného se přitom stále hledí jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany, což bude třeba vyhodnotit v blízké budoucnosti ve vztahu k tomu, zda si vyžádaný proti rozhodnutí zdejšího soudu o zamítnutí jeho žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podá již avizovanou kasační stížnost. Městský soud proto dospěl k závěru, že nejvyšší přípustná doba vydávací vazby vyžádaného po tuto dobu neběží a neběžela.

6. Městský soud připustil, že si je vědom ustanovení § 3d odst. 3 písm. b) zákona o azylu, ale zastává názor, že i přes poněkud nešťastnou formulaci tohoto ustanovení ve vztahu k úpravě zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních je třeba výsledku řízení o mezinárodní ochraně vyčkat a postupovat v duchu shora uvedeného, přičemž v konečném důsledku je takový postup ve prospěch vyžádaného, neboť po tuto dobu ani nemůže být logicky realizováno jeho vydání. Městský soud ve prospěch vyžádaného vyčkává, jak by tomu bylo mimo jiné i v situaci, kdyby vyžádaný byl státním příslušníkem státu, do kterého má být vydán, zda řízení o mezinárodní ochraně, vedené se zřejmým záměrem vyžádaného oddálit realizaci vydání, resp. této se vyhnout, může mít reálný vliv na samotné vydání. Jakkoli může považovat počínání vyžádaného za účelové, nepřísluší mu hodnotit samotné azylové řízení, ve kterém mohou rozhodovat toliko orgány k tomu příslušné. Zopakoval, že postupuje v souladu se zákonnou úpravou zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních a judikaturou Ústavního soudu. Konkrétně poukázal na rozhodnutí sp. zn. [III. ÚS 1924/18](#), z něhož citoval, že probíhá-li řízení o žádosti osoby o udělení mezinárodní ochrany, včetně navazujícího soudního přezkumu, ministr nesmí povolit její vydání do cizího státu podle § 97 odst. 1 z. m. j. s., ledaže by šlo již o opakovanou žádost. To platí i tehdy, žádá-li o vydání jiný stát, než který je či se jeví být státem původu této osoby, jakkoliv toliko vůči státu původu může udělením mezinárodní ochrany vzniknout nepřekročitelná překážka vydání. Byť si je městský soud vědom, že dané rozhodnutí Ústavního soudu řeší procesní situaci před rozhodováním ministra spravedlnosti o povolení vydání osoby, má za to, že uvedené závěry lze uplatnit i ve vztahu k aktuální fázi řízení, tím spíše vzhledem k ustanovení § 101 odst. 6 z. m. j. s.

7. Městský soud je proto přesvědčen, že musí vyčkat konečného výsledku azylového řízení, a to i s vědomím, že vyžádaný je státním příslušníkem jiného státu, nežli do kterého má být vydán. Teprve v závislosti na výsledku řízení o mezinárodní ochraně bude moci posoudit podloženě další možnost činění úkonů směřujících k realizaci vydání. Jakkoli nemůže předvídat výsledek, v případě, že by vyžádanému mezinárodní ochrana udělena byla, musel by se následně vypořádat s touto skutečností z hlediska shora uvedených východisek s přihlédnutím ke skutečnostem zjištěným v průběhu azylového řízení. To platí o to více za situace, kdy je nepochybné, že vyžádaný v řízení o mezinárodní ochraně uplatňuje obsáhle námitky i ve vztahu k USA, byť doposud zcela neúspěšně.

8. Městský soud konstatoval, že vazba vyžádaného je zákonná a její důvody stále trvají. Od posledního rozhodnutí o vydávací vazbě se nic nezměnilo. Vyžádaný se v minulosti snažil vyhnout z dosahu orgánu činných v trestním řízení, což nepřímě dokresluje i skutečnost, že při prvotním zadržení uváděl falešnou identitu, ostatně stejně jako jeho osobní ochránce, a též jeho vystupování pod různými dalšími identitami. V průběhu extradičního řízení nebylo zjištěno, že by vyžádaný měl na území České republiky stálé vazby, toliko při zadržení byla přítomna jeho partnerka a syn, avšak též cizí státní příslušnosti. Městský soud rovněž připomněl, že vyžádaný sám uvedl, že poté, co se dozvěděl, že na něj byl vydán mezinárodní zatýkací rozkaz, odcestoval do Turecka a dále do několika dalších států Evropské unie. Na území České republiky není vůbec vázán a je zcela zjevné, že využívá všechny prostředky, aby se vyhnul vydání do USA, o kterém již bylo rozhodnuto. Městský soud proto

shledal důvodnou a opodstatněnou obavu, že v případě propuštění vyžádaného na svobodu nyní hrozí obava z jeho útěku, a tedy i zmaření extradičního řízení.

9. Městský soud též konstatoval, že prozatím je i ve správním řízení rozhodováno v zákonných lhůtách, což ověřil z informací poskytnutých orgány rozhodujícími v tomto řízení a vyplývá to i ze samotných dat rozhodnutí. Řízení probíhá bez průtahů, stejně jako samotné extradiční řízení. Celková doba předběžné a vydávací vazby činí necelých 13 měsíců, nejedná se tedy ve vztahu k závažnosti trestné činnosti, pro kterou je žádán, o neoprávněný zásah do práv vyžádaného.

II. Stížnost

10. Proti shora uvedenému usnesení podal vyžádaný ihned po jeho vyhlášení stížnost, kterou následně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Vyžádaný namítl, že vzhledem k tomu, že může být podle zákona o azylu i přes probíhající azylové řízení vydán, nemůže azylové řízení legitimně stavět maximální dobu vydávací vazby. Nesouhlasí s tím, jak městský soud vyložil ustanovení § 101 odst. 6 z. m. j. s., totiž že se doba řízení o udělení mezinárodní ochrany vždy a bez dalšího nezapočítává do nejvyšší přípustné doby vydávací vazby. Takový výklad považuje za přehnaně formalistický a rozporný s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Podle mínění vyžádaného bylo postupem městského soudu nepřiměřeně a bezúčelně zasaženo do jeho základního práva na osobní svobodu garantovaného čl. 8 Listiny základních práv a svobod.

11. Vyžádaný poukázal na judikaturu Ústavního soudu, podle níž je řízení o udělení mezinárodní ochrany překážkou realizace vydání. Konkrétně zmínil náleze ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. [III. ÚS 1924/18](#), stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 37/13](#) a usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2022, sp. zn. [I. ÚS 2615/22](#), z něhož citoval, že vydání žadatele o mezinárodní ochranu před pravomocným ukončením řízení o jeho první žádosti by bylo porušením jeho ústavně zaručených práv, a to bez ohledu na to, zda by toto řízení o první žádosti bylo vedeno v České republice či v jiném členském státě Evropské unie. Poukázal i na rozsudek ESLP ze dne 3. 2. 2022, věc Komissarov proti České republice, č. stížnosti [20611/17](#).

12. Vyžádaný upozornil, že zákonem č. 173/2023 Sb. bylo s účinností od 1. 7. 2023 do zákona o azylu vloženo ustanovení § 3d odst. 3 písm. b), které v rozporu s výše uvedenou judikaturou umožňuje vydání žadatele o mezinárodní ochranu ještě před skončením řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tato zásadní změna ale nebyla nijak promítnuta v základním právním předpisu, který upravuje vydávání osob, jímž je zákon o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních.

13. Citoval ustanovení § 101 odst. 5 z. m. j. s. a připomněl, že vazba předběžná byla na vydávací vazbu přeměněna dne 20. 7. 2023. Vykonatelnost rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání byla usnesením Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2023, sp. zn. [IV. ÚS 1904/23](#), odložena po dobu 41 dní. Tato doba se podle § 101 odst. 6 písm. b) z. m. j. s. nezapočítává do maximální přípustné doby vydávací vazby. Uvedl též, že podle § 101 odst. 6 písm. a) z. m. j. s. se do nejvyšší přípustné doby vydávací vazby nezapočítává také doba, po kterou se na osobu, o jejíž vydání jde, hledí jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Toto ustanovení lze však podle názoru vyžádaného aplikovat pouze v případě, že řízení o udělení mezinárodní ochrany brání vydání vyžádaného. S ohledem na to, že ustanovení § 3d odst. 3 písm. b) zákona o azylu vydání vyžádaného i přes probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany umožňuje, nemůže toto řízení podle vyžádaného legitimně stavět maximální dobu trvání vydávací vazby, neboť by se jednalo o nepřiměřený a bezúčelný zásah do základního práva vyžádaného na osobní svobodu.

14. Vyžádaný v dalších odstavcích odůvodnění stížnosti podrobněji vysvětlil, proč nesouhlasí s tím, jak městský soud prostřednictvím jazykového výkladu dospěl k závěru, že řízení o udělení

mezinárodní ochrany vždy a bez dalšího staví maximální dobu vydávací vazby. Podle mínění vyžádaného je takový výklad nepřipustný, neboť v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze základní práva omezovat jen do míry, do které toto omezení plní sledovaný účel. Výjimka podle § 101 odst. 6 písm. a) z. m. j. s. by proto měla maximální dobu vydávací vazby stavět pouze v případě, že řízení o udělení mezinárodní ochrany brání vydání vyžádaného. Stavění maximální lhůty vydávací vazby řízením, které nebrání vydání vyžádaného, by nesledovalo zákonem stanovený účel, a bylo by tak nepřiměřeným a bezúčelným zásahem do základního práva na osobní svobodu. Účelem ustanovení § 101 odst. 6 písm. a) z. m. j. s. je podle vyžádaného prodloužit maximální přípustnou dobu vydávací vazby v případech, kdy osoba nemůže být vydána. Při posuzování zásahu do základních práv tak obecný soud nesmí uplatnit toliko jazykový výklad, ale také výklad teleologický, tedy zohlednit účel právní normy. V té souvislosti vyžádaný poukázal na řadu rozhodnutí Ústavního soudu, konkrétně stanovisko pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 1/96](#) a náleze ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. [Pl. ÚS 33/97](#). Výchozí tezi v této souvislosti zformuloval podle vyžádaného Ústavní soud v nálezu sp. zn. [Pl. ÚS 33/97](#), kde konstatoval, že neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu; jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd.). Tento interpretační a aplikační přístup zdůraznil Ústavní soud kupř. i v nálezu ze dne 6. 5. 2004, sp. zn. [III. ÚS 258/03](#), jakož i nálezu ze dne 16. 9. 2004, sp. zn. [III. ÚS 288/04](#), v němž rovněž poukázal na relevanci teleologické metody směřující k nalezení významu a působení zákona.

15. Podle vyžádaného extradiční řízení nelze posuzovat ve striktním kontextu zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Soud naopak musí na daný případ pohlížet prostřednictvím právního řádu jako celku, a v tomto kontextu také posuzovat účelnost jednotlivých zákonných ustanovení a z nich plynoucího zásahu do základních práv a svobod vyžádaného. S ohledem na výše uvedené neobstojí právní názor městského soudu o aplikaci ustanovení § 101 odst. 6 písm. a) z. m. j. s. v situaci, kdy řízení o udělení mezinárodní ochrany nebrání vydání. Maximální přípustná doba trvání vydávací vazby tak uplynula dne 30. 11. 2023, neboť vazba vyžádaného byla na vazbu vydávací přeměněna dne 20. 7. 2023 a vykonatelnost rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání byla odložena po dobu 41 dní.

16. Vyžádaný také uvedl, že městský soud svůj závěr o legitimitě stavění maximální přípustné doby vydávací vazby opírá mimo jiné o názor, že i přes jasnou jazykovou formulaci zákona o azylu, vyžádaný nemůže být vydán. K tomu citoval z odstavce 23 odůvodnění napadeného usnesení. I vyžádaný má za to, že nemůže být až do skončení soudního přezkumu řízení o udělení mezinárodní ochrany vydán, a dne 5. 1. 2024 proto k Ústavnímu soudu podal ústavní stížnost ve spojení s návrhem na zrušení § 3d odst. 3 písm. b) zákona o azylu. Pokud však má městský soud za to, že ustanovení § 3d odst. 3 písm. b) zákona o azylu nelze aplikovat, tento rozpor v právním řádu, který je vyjádřením vůle zákonodárce, nemohl překlénout pouhou interpretací. Měl postupovat v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, a věc předložit k posouzení Ústavního soudu. Vyžádaný poukázal na to, že městský soud svůj názor opřel o dlouhodobou judikaturu Ústavního soudu, konkrétně o náleze ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. [III. ÚS 1924/18](#), který stanoví, že až do skončení soudního přezkumu azylového řízení nemůže být vyžádaný vydán. Upozornil, že právní názor citovaného nálezu byl vysloven ještě před účinností novelizovaného ustanovení § 3d odst. 3 písm. b) zákona o azylu. Formálně závazným pramenem práva je přitom podle vyžádaného toliko právní řád, k jehož závaznému výkladu slouží judikatura vyšších soudních instancí. Výklad práva však nemůže nahradit vůli zákonodárce, kterou bylo v daném případě umožnit vydání osob i přes probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany.

17. Městský soud proto měl při svém rozhodování zvolit jednu ze dvou možností, a to buď posuzovat ustanovení § 3d odst. 3 písm. b) zákona o azylu jako ústavně konformní, a propustit vyžádaného z

vydávací vazby, neboť k 30. 11. 2023 uplynula její maximální přípustná doba, aniž byla vazba prodloužena, nebo předložit ustanovení § 3d odst. 3 písm. b) zákona o azylu Ústavnímu soudu k posouzení jeho souladnosti s ústavním pořádkem. Postup, který městský soud zvolil, považuje vyžádaný za rozporný se základními právy, neboť vyžádaný může být i nadále podle zákona o azylu vydán, a to za současně neomezené doby vydávací vazby.

18. Výklad uplatněný městským soudem považuje vyžádaný za nepřipustný také proto, že by se v takovém případě vydávací vazba stala svévolnou. Poukázal na to, že ESLP ve svém rozsudku ze dne 3. 2. 2022 ve věci Komissarov proti České republice, č. stížnosti [20611/17](#), zopakoval, že mezi faktory významné pro posouzení kvality právní úpravy, v některých případech označované jako záruky proti svévoli, bude patřit mimo jiné existence jednoznačných zákonných ustanovení upravujících vzetí do vazby, prodloužení vazby a stanovení vazebních lhůt. V tehdy projednávané věci přitom při posuzování české právní úpravy shledal stavění maximální doby vydávací vazby z důvodu řízení o udělení mezinárodní ochrany legitimním, a to z důvodu přísných lhůt pro rozhodování v řízení o udělení mezinárodní ochrany, které se v té době pro žadatele v extradiční vazbě uplatnily. Vydávací vazba je tedy tak, jak je definována podle městského soudu, svévolná, neboť lhůty pro rozhodování správních orgánů a soudu nejsou v azylovém řízení dány, a vydávací vazba vyžádaného je tak de facto neomezená. Vydávací vazba se tedy jeví vyžádanému jako svévolná a nezákonná, neboť není za současné situace ohraničena jasnými zákonnými lhůtami.

19. Navrhl, aby stížnostní soud napadené usnesení zrušil a rozhodl tak, že se vyžádaný propouští z vydávací vazby na svobodu.

III. Důvodnost stížnosti

20. Vrchní soud v Praze v souladu s ustanovením § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které vydání usnesení předcházelo.

21. V řízení před městským soudem nezjistil žádné procesní vady. Městský soud rozhodl o žádosti vyžádaného o propuštění z vydávací vazby neprodleně. V souladu s ustanovením § 73d tr. ř. rozhodl v neveřejném zasedání.

22. Věcně správným byl shledán také výrok napadeného usnesení. I vrchní soud sdílí názor, že je namísto aplikovat nejen ustanovení § 101 odst. 6 písm. b) z. m. j. s., jak připustil i vyžádaný, nýbrž též ustanovení § 101 odst. 6 písm. a) z. m. j. s. Nemohl tak přisvědčit vyžádanému, že nejvyšší přípustná doba trvání vydávací vazby podle § 101 odst. 5 z. m. j. s. skončila nejpozději dne 30. 11. 2023 a prodloužena byla jen v důsledku toho, že Ústavní soud odložil vykonatelnost rozhodnutí o povolení vydání. Od 18. 7. 2023, kdy byla kompetentnímu orgánu, tedy Ministerstvu vnitra České republiky, doručena žádost vyžádaného o udělení mezinárodní ochrany, se na vyžádaného hledí jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Do nejvyšší přípustné doby vydávací vazby vyžádaného se tak nezapočítává doba od počátku přeměny vazby předběžné na vazbu vydávací, přinejmenším do 27. 12. 2023, kdy Městský soud v Praze rozhodnutím sp. zn. 20 Az 24/2023 zamítl žalobu vyžádaného proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, jímž byla zamítnuta žádost vyžádaného o udělení mezinárodní ochrany.

23. Vrchní soud zastává názor, že novelizace zákona o azylu, provedená zákonem č. 173/2023 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2023, je naprosto bez vlivu na ustanovení § 101 odst. 6 písm. a) z. m. j. s. Zákon č. 173/2023 Sb. nezměnil jen zákon o azylu, nýbrž celou řadu dalších zákonů. Dalšími měněnými zákony jsou zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění

pozdějších předpisů, zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád a zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek. Z obecné části důvodové zprávy k zákonu č. 173/2023 Sb. plyne, že navrhované změny v těchto zákonech navazují na úpravy v zákoně o azylu a v zákoně o pobytu cizinců a cílí na zpřesnění stávajících institutů a zajištění větší efektivity řízení. Ve vztahu k samotnému zákonu o azylu pak z důvodové zprávy plyne, že cílem navrhovaných změn je i jasnější rozlišení případů, které mohou být relevantní z hlediska věcného, a těch, které jsou podávány s jasným cílem proces zneužít nebo nedůvodně prodloužit. S uvedeným cílem je spojena úprava lhůt pro rozhodnutí soudu v určitých případech, přičemž předkladatel považoval za klíčové zrychlit přezkumný proces zejména v situacích, kdy je žadatel zajištěn podle zákona o azylu nebo podle zákona o pobytu cizinců a dále v situacích, kdy je z povahy žádosti či řízení dán zvláštní zájem na rychlém vyřešení žádosti či řízení.

24. Ve vztahu ke změnám v ustanovení § 3d zákona o azylu, na které poukázal vyžádaný, je v důvodové zprávě uvedeno, že potřeba novelizace ustanovení § 3d mimo jiné vyplynula z požadavků Nejvyššího státního zastupitelství a Ministerstva spravedlnosti. Novelizace se jeví jako žádoucí především s ohledem na plnění závazků České republiky v oblasti mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních. Rovněž jde o zpřesnění již provedené transpozice procedurální a přijímací směrnice. Stran možnosti vydání žadatele státu jinému než členskému státu Evropské unie, který je odlišný od státu, jehož je žadatel o mezinárodní ochranu státním občanem, navrhovatel poukázal na čl. 9 odst. 3 procedurální směrnice, podle něhož může členský stát vydat žadatele o udělení mezinárodní ochrany do třetí země, pouze pokud příslušné orgány prověřily, že rozhodnutím o vydání nedojde k přímému nebo nepřímému navrácení v rozporu se závazky členského státu. Toto prověření (včetně toho, zda žadateli nehrozí tzv. řetězové navrácení) provedou příslušné soudy a ministr spravedlnosti podle § 91 z. m. j. s. Bez tohoto prověření nelze setrvání žadatele o udělení mezinárodní ochrany na území ukončit.

25. Je zřejmé, že zákonem č. 173/2023 Sb. navrhovatel nezamýšlel jakkoli zasáhnout do žádných ustanovení zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, tedy ani do ustanovení § 101 odst. 6 písm. a) z. m. j. s. Toto zákonné ustanovení proto nedoznalo změny, což plyne nejen z jazykového výkladu citovaných předpisů. Významu tak nepozbyla ani judikatura Ústavního soudu, na kterou městský soud v rozhodnutí poukázal. Jak již bylo uvedeno výše, přípustná délka vydávací vazby podle § 101 odst. 5 z. m. j. s. tedy nebyla překročena. Jen pro úplnost vrchní soud dodává, že mu není zřejmé, co měl městský soud na mysli, pokud v odůvodnění napadeného usnesení shledal v ustanovení § 3d odst. 3 písm. b) zákona o azylu „poněkud nešťastnou vzájemnou formulaci tohoto ustanovení ve vztahu k z. m. j. s.“.

26. V ostatním může vrchní soud plně odkázat na argumentaci, o kterou městský soud opřel své rozhodnutí o zamítnutí žádosti vyžádaného o propuštění z vydávací vazby. Též vrchní soud zastává názor, že vydávací vazba vyžádaného trvá plně v souladu se zákonnou úpravou, je důvodná a její celková délka nepředstavuje neoprávněný zásah do práv vyžádaného.

27. Stížnost vyžádaného proto vrchní soud jako nedůvodnou zamítl.